

VLÁKNA HYPERČASU

RICHARD ŠUSTA

Vlákna hyperčasu

Richard Šusta

© 2006, 2021 Richard Šusta, richard@susta.cz

<http://susta.cz/VlaknaHypecasu/>

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný (<http://krasnyart.eu/>)

Vnitřní ilustrace Jiří Pultar

E-kniha publikována v červenci 2021

Vřelé poděkování Janu Patriku Krásnému,
který jí nakreslil novou obálku.

ISBN formátů e-knihy:

Mobi: ISBN 978-80-908132-0-5

EPUB: ISBN 978-80-908132-1-2

PDF: ISBN 978-80-908132-2-9

Původní knižní vydání 2007

Nakladatel: Klub Julese Vernea

Obálka: Jan Patrik Krásný

Redakce: Egon Čierny

Anotace

Světověznámý mistr Snoitome vystoupí na planetě Trečka ve hvězdné soustavě Trekins. Mnozí by upsali duši, v krajní nouzi i svou vlastní, aby získali letenky na jeho show Vlákna hyperčasu. Obětují však úplně vše? Kdosi totiž plánuje masakr diváků...

Teenager Honzborg odletí ze Země za vražedných okolností doprovázený osobou záhadně spojenou s chystaným masakrem. Na Trečce prchá za hurikánu po souši i moři. Proplétá se jeskynními labyrinty spolu s chovatelkou kamenožravých geštěrů. Vlákna hyperčasu jim možná neutečou, ale uniknou oni jim?

~~~

E-kniha dostala novou obálku se scénou z příběhu a rovněž svižnější **dějovou zkratku** v úvodní pozemské části coby autorův pozdní nápad, který se kdysi již nestihl zakomponovat do tištěné verze. Události na Trečce se nezměnily.

Vlákna hyperčasu vyprávějí ukončený příběh. Jeho volné pokračování *Ztroskotaný čas* se sice odehrává ve stejném světě, ale otevře jinou originální zápletku.

PROLOG

Krvavé oběti vždy přály zbrojnímu výzkumu a finský expert Erbaen je dávkoval po tisících. Všechny kladl na oltář svého nápadu na polapení „nepolapitelných“ vláken hyperčasu – mimozemských tvorů, kteří se soustavně teleportovali mezi blízkými body prostoru tak rychle, že lidské oko je ani nezahledlo. Veškeré jejich lovy žalostně selhaly, pouze přikládaly další střípky k mozaice znalostí, až se v ní zatřpytila idea perfektní pasti, která sevře převzácnou kořist, jejíž analýza může zrodit arzenál zcela nové kategorie.

Expert vyznačil na planetě Trečka vhodnou jeskyni, v níž bude nachystána živá návnada. Nepovažoval se za krvelačnou stvůru a nezamlouvalo se mu, že zahyne tolik lidí, ale žel mírumilovnější nápad nedostal.

Mrtvolně zbledl až při odhadu rozpočtu. Dupočítal se sumy, která by pokryla roční výdaje megalopole a tutově rozzuří jeho šéfy. Vztekle zahodil optické pero a chodil kolem stěn své pracovny. Disponoval dvěma nápady, ale svírala ho klec finančních limitů.

Zastavil se před skřínkou s kolekcí drahokamů. Všechny pocházely z kamenité Trečky, jediné teramorfované planety ve hvězdné soustavě Trekins. Odemkl prosklená dvířka a prsty přešel po léčivých typech. Nakonec otevřel stínicí pouzdro s iluzorními exempláři.

Z přihrádky pojmenované *Tanec Oriou* vylovil titěrný krystal, vložil ho do šperkařské lupy a zadíval se na jiskření drobných částic v jeho nitru. Vzdáleně připomínaly konstelaci Orionu a snílci tvrdili, že tyto drahokamy obsahují poselství vláken hyperčasu. Rozumnější sběrači v nich viděli jenom expres do blázince a házeli je do skalních puklin. Když vedle nich někdo usnul, po nocích ho pak pronásledovaly mučivé sny o křepčení mezi svazky energií.

„SKVĚLÝ NÁPAD!“ zajásal Erbaen.

Největší výdaje směřovaly na nájem lidí a odškodnění pozůstalých. Anulují se, pokud stážisty obstará někdo jiný. Třeba nějakí fanatici. Na

Trečce žilo hodně příznivců horlivé sekty negonistů, kteří se tam překotně stěhovali v počátcích osídlení coby do pustiny zaslíbené.

„Z jejich pokladny,“ škrtl expert skoro desítku položek a ve vytržení překreslil diagram lovu.

„A vina padne na cizí,“ pochvaloval si, když mazal výplaty odškodného.

„Fanatici se více utvrdí ve své víře, když jim ďábel začne kazit jejich záměry,“ přemýšlel nahlas.

Znovu se zadíval na nitro krystalu a oči mu nadšeně zajiskřily.

„Jsi úžasnou inspirací,“ poděkoval mu, ale opatrně ho raději vrátil zpět do stínícího pouzdra.

Největší známý exemplář *Tance Oriou* ležel v sejfě podzemní laboratoře společnosti Wiz, kontrolované negonisty. A staříčkový doktor Samuel Alba, její zaměstnanec, dovedl i krystal téhle vražedné velikosti aplikovat tak, aby ovlivněná osoba zůstala při smyslech. Po jedné nehodě mu však zakázali další experimenty.

„A přidat padoucha bude i levné. Většinu výdajů zacvaká Alba,“ dopsal několik drobných položek. „Neodolá pokušení získat to, co mu vytrhli z prstíčků,“ promnul si ruce.

Výsledná cifra se nyní smrskla pod desetinu původní částky.

„Oriou skvěle odvede pozornost,“ přiřadil jí roli ve svém diagramu, aniž tušil, že její tanec se efektem motýlích křídel přetvoří v divoký rej.

~~~

Staříčkový doktor Samuel Alba opravdu neodolal pokušení. Vesmírná síla mu nedopřála potomky, a tak odkázal svůj majetek šanci získat zpět největší známý krystal s *Tancem Oriou* a konečně vyluštit jeho tajemství, s nímž se mořil skoro čtvrtstoletí.

Devět měsíců se těšil na jeho návrat a postupně ztrácel počáteční elán. Oriou mu nahradila děti až moc věrohodně. Pozřela nejen notnou část jeho celoživotních úspor, ale i nervů. A starosti se pořád zvětšovaly, z malých brzy vyrostly velké, a než přípravy dospěly do finále, cítil se již k smrti unavený.

Když přešlapoval na parkovišti a vyhlížel příjezd opožděné dodávky s pašovanými zbraněmi, artérie mu pulzovaly nervozitou přetížených dopravních tepen. Klidu mu nepřidala ani společnost najatého žoldněře.

Čtyřicetiletý muž s postavou atleta, který si nechával říkat major, se opíral o parkovací automat s výrazem ospalého krále pouště. Alba, podrážděný jeho bezstarostností, se pořád těkavě rozhlížel. Srdce mu dunělo hlasitěji než motory projíždějících vozů. V ojedinělých chodcích viděl možné zloděje své svobody a v nahodilých odlescích na domech zas ohlášky odstřelovačů, skrytých lupičů života.

Konečně! Automatická dodávka bez řidiče se probjovala dopravním kolapsem a vjela na parkoviště. Alba vytáhl čipový klíč, otevřel její nákladní dveře a vklouzl dovnitř následován majorem. Vmáčkkl se vedle kontejneru zabírajícího většinu úložného prostoru.

„Vše požadované je zde,“ vyhrkl s úlevou, že se nepřiřítily žádné strážci zákona. „Pořádně to zkontrolujte.“

„To bych zdemoloval půlku ulice,“ poznamenal major lakonicky a zatvářil se jako vtělení Azraela, anděla smrti. Nestál o podřadné kvěry složené v bedně, byly jen zástěrkou. Druhá strana mu už poskytla mnohem lepší vybavení. V duchu se jen smál naivitě svého společníka.

Doktor asi už zdětinštěl stařeckou senilitou. Věřil ve své štěstí a nezarazilo ho, jak báječně se mu vše daří. Nedošlo mu, že ho celou dobu skrytě podporují profesionálové. I major k nim patřil. Velel jedné z ochranných skupin.

„Vzkažte kámošům, že ve tři ráno je vysvobodíme z jejich zlaté klece v podzemní laboratoři Wizu,“ sdělil s předstíranou lhostejností a v duchu jásal nad svou šikovností. Jeho jednotka pomáhala doktorovi napřed tajně a v závěru se nechala naverbovat přímo od něho. Skvělý tah! Odměna od dvou stran najednou, a ještě šance na slušnou kořist.

„Letenky do soustavy Ravenang již máte zajištěné,“ dodal Alba. „Přidám radši pojistku ke zdaru akce,“ věnoval majorovi čip určený k anonymním platbám. „Hodí se na případné úplatky či nečekané výdaje,“ zdůraznil.

Přivřel oči a zasní se. Až rozluští záhadu *Tance Oriou*, splní si svůj životní sen. Zatím netušil, že bude bádát sotva týden.

Major se také radoval předčasně. Anděl smrti Azrael, věčný průvodce vojáků, si ho vezme ještě dříve. Za pouhých dvanáct hodin.

Život bývá ironický. Oba muži se vydají na svou poslední pout' kvůli tomu, co sami chtěli. A stejný osud čekal i mnohé příznivce mistra Snoutomeho.

VELMISTR PRŮŠVIHŮ

Přivolával cestu k vzdáleným světům, aniž tušil, že se jí brzy dočká, neboť bude zanedlouho sražen do středu krkolomných událostí, v nichž se utká s řadou proměn způsobených efektem motýlích křídel.

Zatím jen poklidně snil o letu k cizím sluncím. S rozpaženými rukama a očima upřenými ke hvězdám vyzýval noční vítr, ať odvane veškeré překážky, především protivných dvacet měsíců, které mu zbývaly do plnoletosti, do doby, než si bude moci zakoupit letenku bez obstrukcí.

Rád by odevzdal vichrům i své rodné jméno Jaquel Honzíček. Představoval se raději přezdívkou Honzborg, symbolizující jeho sen proměnit se časem v Honzu-kyborga. Tak ho znali i kolegové z Realitvizu, kde si načerno vydělával na vytouženou letenku.

Dnešní noc střežil Včelí bydlo, surrealistický visutý dům přilepený ke kolmé skále nad Vltavou. Teskně se opíral o zábradlí jeho zahradní terasy a bojoval se závistí. Netoužil ale žít tady, spát jako moucha na stěně pod luxusními stavbami nahoře a nad střechami levných ubytoven namačkaných podél rychlodráhy. Trpěl jen pro hvězdy. Majitel Včelího bydla pověřil Realitviz prodejem své nemovitosti a kvapem zmizel ze Sluneční soustavy, aniž počkal na výsledek. Tušil potíže.

Neobvyklý vzhled sídla, z dálky podobného včelí plástvi, dokázal nadchnout na první pohled. Mnozí si sotva letmo prohlédli jeho virtuální model a nedočkavě žádali individuální exkurze. Oceňovali prostornou podzemní garáž, a když průhledná kabina výtahu stoupala k visutému domu, vzdychali nad malebným výhledem na Vltavu, ale nahoře rozpačitě umlkali a zklamaně si prohlíželi příliš úzké místnosti s rozměry chodeb. Jejich rozčarování nezahnilo ani šumění pravých pinií na terase a odmítavě se loučili. Někteří i slušně.

Jedni se vytratili, noví se hlásili. I ve dvě ráno! Jenže se netrefili. Všichni stálí zaměstnanci Realitvizu byli před půlnocí odvoláni ke slibnějším zakázkám a Honzborg zůstal ve Včelím bydle sám, se striktním příkazem nepouštět návštěvy dovnitř. Loudavě sešel po točitých scho-

dech k panelu výtahu, aby příchozí poslal kamsi, pokud možno zaobale-
ně, aby se moc neurazili.

Na projektoru nespátril tentokrát další rozjařené opilce nebo spěcha-
jící kravaťáky, s jakými se dnešní noci hádal už osmkrát. Před vjezdem
do garáže čekala pojízdná kancelář samotného šéfa Realitvizu, Gustava
Rorejse. Honzborg ho znal odmala a stále v něm viděl strýčka svého
dětství, i když mu tak už neříkal, avšak pořád od něho dostával odměny,
z nichž neplatil daň z příjmu; firma je šikovně rozpouštěla v jiných vý-
dajích.

Gustav uměl zařídit neslýchané finanční krkolomnosti, aniž by na
nich prodělával nebo zaplatil pokutu. Spojovaly se v něm rysy podnika-
telského génia s lichvářem. Příroda ho poznamenala vyzáblou shrbenou
postavou románového vydríducha a věnovala mu tak další důvod pro
jeho věčně mračení exekutora vymáhajícího nedobytné pohledávky.

„Trvalo ti to tři minuty! Kde ses flákal?“

Honzborg ukázal prstem na hvězdy a vydal pokyn k otevření vjezdu.
Sledoval bezpečnostními kamerami, jak se do garáže vtěsňuje Gustavo-
vo šestikolové vozidlo o velikosti rodinného karavanu a na první pohled
fádní. Jeho hédonisticky laděné nitro se poodhalilo až po odsunutí boč-
ních dveří. Luxusní kabina nabízela přepych sultánova budoáru, a to
včetně okrasné fontány. Jen hurisky chyběly.

Gustav se sice rozvaloval v křesle vedle minibaru, jako vždy, a la-
bužnický usrkával populární Mydlářův škleb, avšak tentokrát sám. Čtyři
muži v černých bojových kombinézách, kteří mu dělali společnost, se
zdáli víc obyvateli nekropole než živými lidmi. Seděli nehybně, tváře
jim zakrývaly tmavé brýle a jejich totožnost vypnuté občanské čipy.

„Napřed pan Rorejs. Pozůstalí později,“ oznámil suše Honzborg a
zablokoval vstup do výtahu.

„Tebe zpopelním a spláchnu! Zdržuješ!“ vybuchl jeho šéf. „Ihned
otevři, nebo máš padáka!“ Zlostně praštil s pitím o barový pult. Zbytek
šklebu vyšuměl až k okraji sklenice a napěněný Gustav vyskočil vozu.

„Plním jen tvůj příkaz,“ trval Honzborg na svém.

„Promiňte, majore, opravdu jsem kdysi dávno nařídil něco takového,“ omlouval se Gustav jedné postavě v černém.

„Zcela v pořádku,“ přitakal oslovený přes hovorový převaděč. „Oceňuji váš příkladný výcvik podřízených. Připravíme si mezitím výbavu.“

Gustav pokynul svému řidiči, aby čekal ve voze, a nastoupil do výtahu sám. V dobré náladě vyjel do spodku Včelího bydla, ale Honzborga nepochválil. Na vřelých slovech skrbil stejně jako na všech výdajích.

„Dobrý, až na kecý blbý jak tvý rohy!“ utrousil, sotva vystoupil z kabiny.

Honzborg si s úsměvem pohladil implantáty rudých růžků, které mu trčely z krajů čela, coby módní novinka spolehlivě nadzvedávající všechny moralisty. I když šlo jen o jihoamerický *noname*, byly jeho největší životní investicí. Vybral si raději pevně zabudované typy, které se nedaly sundat, ale taky ani ukrást jako výměnné rohy, vhodné akorát pro parádivé holky a jejich playboye.

„Jsou to vojáci, tak bacha na fóry,“ varoval ho Gustav. Hodil na židli přinesený tlumok se záchranným lanem, odstrčil svého podřízeného od ovládacího panelu a sám odeslal výtah dolů.

„Funebrácký se přece mohou?“ namítl Honzborg s předstíraným údivem. „Vždyť armáda zásobuje hřbitovy.“

„A taky vyprazdňuje státní pokladnu, s čímž každému rádi pomůžem, nebo ne?“ zazubil se Gustav. „Poslal jsem ostatní pryč. Jsi jediný z firmy, o kom vím, že mě nikdy nepodrazí. Znáš tě odmala. Naučil jsem tě nežvanit a dodržovat dohody.“

„A taky si říct o podíl,“ připomněl mu Honzborg. Zás dostane nějaký zatrožený úkol! Vítal ale i takový; jeho hvězdný sen spolkně jednou hodně euro.

„Majitel bydla nečekaně odletěl, a tak vojáci šli za mnou,“ vysvětloval Gustav. „Vede odtud armádní chodba. Půjdeš tam s nimi. Chci mít jistotu, že nenarafičí nějaké překvápko pod barák. Budeš na záchranném laně a po něm i ve spojení se mnou.“ Ukázal na tlumok. „Nic ti nehrozí.“

„Ani zvýšení držhubného?“ využil jeho zaměstnanec situace. Za podobné ‚mlčenlivé‘ úkoly dostával obvykle odměnu ve výši tří denního platu.

„Možná něco přidám, ale rozhodně to nebude na Snoitomeho show Vlákna hyperčasu,“ připustil Gustav s lehkou ironií.

„Nezlobil bych se,“ vzdychl Honzborg a na moment se zasní. Být tak jednou při tom a odletět hyperlodí na show největšího virtuóza eimpu, emotivní pařby umocněné posilujícími implantáty. Jenže nejlevnější letenka na planetu Trečka, místo konání výjimečné události, stála pětinásobek Honzborgových úspor. A Gustav nepatřil mezi rozhazovačné mecenáše. Seznámil svého podřízeného s úkolem až v poslední chvíli, aby se vyhnul dohadům o zvýšení odměny.

Debatu přerušili vojáci. Vystoupili z výtahu převlečení za černé stvůry. Aspoň tak vypadali: na zádech hrbolaté tlumoky se zbraněmi a výstrojí; hlavy zakryté helmami s vředovitými výčnělky dýchacích filtrů pro riziková prostředí; nohy chráněné vodotěsnými bagančaty; hrudníky nakynuté výztužemi v ochranných bojových oblecích, označených pouhými hodnostními výložkami: major, poručík, četař a desátník.

Na zahradní terase posunuli těžký truhlík s piniemi o dva kroky doleva. Major přiložil datový čip k vypínači osvětlení. Cosi cvaklo a uvolnil se plát obložení na zadní stěně. Četař a desátník ho sundali a odkryli ústí tři čtvrtě metru široké roury vedoucí do nitra skály.

„Tobogán pro děti?“ otázal se Gustav zachmuřeně.

„Staré odvětrání. Bydlo vyrostlo před ním,“ objasnil major. „Stavitel využil díry pro odvod vody z terasy.“

„Na novou potopu světa byl připraven,“ poznamenal Gustav ironicky. „Proč tedy zdrh‘ ze Země jak desperát?“

Major ho neslyšel, už se soukal do roury nohama napřed a jeho lidé za ním. Honzborg si hodil na záda tlumok s navijákem, z něhož se odvíjelo tenké záchranné lano. Ukotvil jeho konec k zábradlí u terasy a podíval se na nevábný otvor.

„Když jsem dnes přivolával cestu ke hvězdám, nemyslel jsem tím

hned černou díru,“ zabručel.

„Takové bývají přece tunelem do jiného světa,“ zavtipkoval Gustav.

„*Čtyři funebráci a rohatej tunelovali náš svět šišatej,*“ zanotoval Honzborg žertovnou variací na „Šišaté dny“ od Snoitomeho. Rozsvítil své růžky a nechal se vcucnout temnou trubkou jako hladovým jícnem gravitační pasti.

Odrážel se rukama od madel přivařených na vršku šedé plastické roury a ujížděl po jejím hladkém, mírně skloněném dně jako po skluzavce do nitra skály. Povlovná část brzy přešla ve strmé klesání dolů. Využil záchranného lana a spouštěl se na něm, ale příliš povolil brzdu navijáku a nestihl včas zastavit.

Vylétl ven z konce roury a skončil v mělké prohlubni. Nepřípadal si v ní jako dovedně odpálený minigolfový míček, spíš jako hráč komik. Seděl sice v jamce, ale plné vody.

Krátkou chodbu na jedné straně přehrazoval zával a na druhé ji uzavírala silná ocelová vrata jezdící po kolejnici. Dva vojáci je právě otvírali. Automatika už dávno nefungovala, a tak se supěním otáčeli čepem pro ruční posuv. Střídali se u provizorní kliky, kterou si vytvořili z variokitu, programovatelného kovu nahrazujícího sadu nářadí, a počítali otáčky. Po šesti minutách se propotili k číslu padesát. Těžká vrata popojela o necelý půlmetr.

Major usoudil, že tohle stačí. Uložili variokit zpět do vaku s výbavou. Desátník se protáhl mezerou dovnitř. Když pokynul, že vše v pořádku, ostatní se vydali za ním.

Honzborg si vyždímal vodu z kalhot a zvědavě nakoukl za vrata. Hvízdil překvapením. Očekával nějaký ponurý kryt se stěnami ze zašedlého betonu, ale místo něho spatřil pestrobarevný tunel, jímž protékala ponorná řeka. Zkoumal prostoru směrovými paprsky, které vysílal ze svých růžků, jako bájnou říši, jejíž roztodivné divy vyvolávají povznesený úžas, ale i nezodpovězené otázky.

Opojně sledoval, jak se světlo tříští na jiskřících krápnících visících ze stropu, kouzlí mihotavé duhové přeludy na stěnách pokrytých záři-

vými barvami a láme se na vodní hladině zvlhčené od dvou kanoí, do nichž právě nasedali vojáci.

„Vše umělé,“ vysvětlil mu major. „Za studené války tu vyhloubili kryty. Nějací amatéři je využili na jeskynní klub, ale při záplavách stoupla podzemní voda a poničila vybavení. Než otevřeli, už zavřeli.“

„Kam to vede?“ zajímal se Honzborg.

„Dohoda s tvým šéfem — žádné otázky a ani o krok dál,“ přikázal mu major a sedl si do přední kánoe na místo kormidelníka. „Dál jdeme už sami!“

Vojáci se chopili pádel a zamířili doleva, proti proudu říčky. Vzápětí se ztratili za ohybem tunelu vzdáleným necelých osm metrů. Honzborg poslal zprávu po komunikačním kabelu v záchranném laně, ale Gustav ji ani pořádně nevyslechl.

„Čekej dole jako předsunutá hlídka,“ rozkázal. „Kdyby něco, tvar se jako blbej hlídač, co plní příkazy. S tvým ksichtem to zmákneš, né?“

„Budu chytřej jak čert,“ odsekl Honzborg. „Ale jde o dvojnásobný riziko,“ začal si vyjednávat odměnu.

„Spíš poloviční. Máš s sebou ozbrojený doprovod,“ zarazila ho protistrana a spojení se okamžitě přerušilo.

Nic lepšího ani nečekal, vždyť upomínal Gustava o zvýšení mzdy teprve podruhé. Spokojeně se posadil na nezatopenou rampu za vraty a sundal si tlumok s lanem. Vylovil z něho montážní svítílnu a vypnul světlo svých růžků.

Znuděně se dotknul sugestoru v kapse košile, v němž mu zůstalo ještě jedno užití bludu ‚Cizí svět‘, ze tří zakoupených minulý týden.

Když v tlumoku našel bílou značkovací křídou, odložil cestovatelský zážitek a ocelová vrata povýšil na tabuli. Zkoušel nakreslit své nové logo ‚velmistra průšvihů‘, jak mu kamarádi žertem říkali, když jim občas vyprávěl o některých svých zážitcích z různých krkolomných Gustavových úkolů. Podobných tomu dnešnímu.

Kreslil své nápady, které vzápětí mazal podrážkami bot a tvořil jiné, obvykle ještě horší než ty předešlé, a předurčené k témuž osudu. Vario-

val motivy hlavičky čerta, ale nechtěl otřepané pohádkové pekelníky, ale originální ztvárnění vhodné i ke gravírování na věci.

Nedařilo se. Postupem času proměnil vrata ve flekatou plochu a své ruce v bílé tlapy, ale polibku múzy se nedočkal.

Když v dále zaslechl zvuky nesladěného pádlování, otráveně zahodil zbytek křídý. Podíval se na svůj insérvr, komunikátor spojený s individuálním serverem; za pět minut půl čtvrté.

Nahlásil Gustavovi, že vojáci se vracejí. Kamerou v růžkách vyfotografoval chabé výsledky svého téměř hodinového úsilí. Sedm návrhů. Ani jeden se mu nelíbil.

Vtom pádlování podezřele utichlo. Otočil montážní lampu k ohybu tunelu. Její světlo vyhmátlo napůl potopenou láhev od šampaňského, volně unášenou proudem. Nezdála se ohláškou konce oslavy, ale spíš předzvěstí kocoviny potíží. Lehce mohla ukrývat miniaturní kameru, v tom lepším případě. Jeho intuice vyhlásila poplach: ihned zalehnout do obrany za pancéřovanými vraty.

„Tuším nějaký malér!“ poslal Gustavovi výstrahu po komunikačním kabelu v záchranném laně a zahájil ústup.

COSI SE MIHLO VZDUCHEM! Zachránily ho rychlé reflexy a dobré instinkty. Odhadl, že útočníci budou očekávat jeho ústup za vrata. Uskočil tedy opačným směrem k pravému okraji rampy. A udělal dobře!

Modravá kulička, která přilétla zpoza temného ohybu tunelu, se rozprskla v mezeře pootevřených vrat. Mrtvolně vzplála kalným světlem, které ozářilo hlavně kov a beton. Zasáhlo Honzborga jen svým okrajem, ale i to málo stačilo.

Nepřepadly ho zrakové halucinace; viděl pořád stejné věci, ale drasticky se změnilo jejich vnímání. Šaty ho náhle dusivě tísnily jako svěrací kazajka a obinadla jeho vlastní kůže ho omotávala do tvaru mumie. Nohy mu divně zeslábly. Zdály se rosolovité jako sliznaté panožky, až se bál, že se mu rozpustí v záření modré kuličky a budou téci kolem vrat jako voda.

„Blud! Pouhý blud!“ opakoval si zuřivě v duchu, ale nedokázal se

ubránit extrémně silné sugesci. Změnilo se jeho hodnocení okolí. Každý pohyb najednou pokládal za zbytečné plýtvání energií. Sesul se odevzdaně na rampu jako staročeský líný Honza na svou pec a zůstal bezvládně ležet, pevně spoutaný přáním již nikdy více nevstat.

Zakaleným zrakem sledoval dva mladší muže v bílých kombinézách, jak nešikovně pádlují. Vychrtlík vpředu zabíral v jiném rytmu než jeho nechutně sádelnatý společník, zatlačující zád' kánoe až po okraj do vody. Jen zázrakem se nepřevrátili.

S viditelnou úlevou, že přežili plavbu v suchu, přirazili k rampě. Vložili dva nacpané tlumoky, sebrané vojákům, a pak sami sebe. Ke kánoi se chovali macešsky, nebyli jí ani kapku vděční, že je dovezla až sem, a snažili se ji potopit. Tlustý se však nedokázal pořádně ohnout, a tak jen

odstrčili prázdnou loď po proudu.

Když táhli tlumoky za vrata, o něčem se vzrušeně dohadovali v neznámé řeči podobné němčině. Nakonec hubeňour mávl rukou. Dostrkal vězně jejich bludu ke kraji rampy a opovržlivým kopancem ho smetl do vody jako leklou rybu.

Honzborg se stihl jen nadechnout a už klesal ke dnu. Plíce naplněné vzduchem ho zas vynesly nahoru. Nemohl se ale hýbat a plul v proudu bezmocně jako svázaný odsouzenec ve středověkém božím soudu, vydaný na milost náhodě.

Ledová voda na něj útočila fakířským kobercem z chladných jehliček. Dýchal trhaně, s hrudníkem trvale nafouklým k prasknutí jako přehuštěný člun. Udržoval ústa nad hladinou jen objemem těla.

Rval se o vteřiny bytí se zuřivostí zaživa pohřbeného. Bojoval s křečemi; z vyčerpání, od prochladnutí a z nedostatku kyslíku v krvi od omezené ventilace plic.

Doufal ve své štěstí velmistra průšvihů. Nezklamalo ho a postavilo mu do cesty mříž přehrazující vodní proud. Tradiční věžeňské znamení ho zachránilo. Zaklínil si temeno hlavy mezi slizké tyče a dýchal již volněji. Čekal, až bude moci hýbat končetinami, a přitom zuřivě probíral každý uplynulý okamžik. Nebyl si vědom jediné své chyby. Co mohl dělat jiného? Se střílejícími bez výstrahy se nedalo vyjednávat.

Vsugerovaná nechuť k pohybu se v ledové vodě rychle rozpouštěla. Nejdříve se vzpamatovaly ruce, poté i nohy. Rozsvítil své růžky. Kánoe uvízla kus od něho, u kraje tunelu. Zkusil přelézt přes její bok a málem ji převrátil.

Vylezl raději po mřížích nad hladinu a překulil se do kánoe přes její před. Loď se divoce zakymácela. Nabrala vodu, ale naštěstí málo. O mnohem větší záplavu se postaraly jeho mokré šaty, z nichž crčelo jako z prasklého potrubí.

Když se houpání kánoe uklidnilo, zkřehlými prsty vytáhl z kapsy svůj insérvr, aby zavolal policii. Nefungoval. Mrazivou koupel ale přežil firemní vodotěsný hovorový překladač.

Přístroj běžel; spustil se nárazem během útoku mužů, automaticky zaznamenal jejich řeč, rozpoznal ji jako jidiš a převedl do češtiny. Nahrávka ale nenabízela žádné vysvětlení, přibyly jen nové nezodpovězené otázky.

~~~

„*Vrata ho stínila. Je jen paralyzovaný,*“ upozornil vychrtlý muž. „*Chce to další kuličku bludu katato.*“

„*Šetři s nimi, máme jich málo,*“ napomenul ho jeho sádelnatý společník. „*Ještě nejsme na svobodě!*“

„*Podříznu ho tedy!*“ navrhl kostnatý vychrtlík.

„*Znečistíš se krví,*“ namítl tlustřoch. „*Bez kliky se nedostane ven a...*“

Věty mizely v hlomozu vaků s výbavou tahaných za vrata. Další slova pohřbilo cinkání připravovaného variokitu

„*Než se u vody ohneš, zkontroluj raději,*“ ozvalo se nakonec, „*zda máš zapnutou kapsu s krystalem Oriou! Ať ti z ní nevypadne.*“

„*Vždyť je na zip!*“ oponoval kdosi nazlobeně. „*Hrob vodní jemu, horský zas nám. Jak kabalistické!*“

Záznam skončil šplouchnutím.

~~~

„Katato,“ zašeptal Honzborg jméno bludu, kterým ho napadli. „Proč ale?“ vrtěl hlavou, když znovu poslouchal nahrávku. Třásl se při ní chladem i nervozitou.

„Kvůli čemu vraždili?“ nechápal. Byl přece neškodný hlídač. Takoví se nelikvidují! Kdyby mu přispěli na letenku, neviděl by a neslyšel stejně tak spolehlivě. Jeho světaznalý šéf vždy říkal — *když klienti platí, prodávejte*. Naštěstí dostal včasné varování a určitě si poradí.

„Budou asi pořádný držgrešle,“ ocenil Honzborg oba muže. Nerozuměl jejich důvodům, a ani nemusel. Potřeboval se odtud zmizet.

Pádla neležela v lodi, a ani neplavala ve vodě. Klekl si doprostřed kánoe. Vytrhl přední sedačku a pomocí ní hnal plavidlo proti proudu. Plul klikatě, od jednoho boku tunelu k druhému, směr nešikovně vyrovnával střídavými záběry na levé a pravé straně.

Brzy se vrátil zpět k vratům. Nevystoupil, byla stejně zavřená, avšak na moment se přece jen zastavil a zadíval se na ocelovou plochu, teď proměněnou v další překážku nejen k jeho vysněné cestě do vesmíru, ale i k plnoletosti.

Prohlížel si svých sedm rohatých čmáranic a už věděl, co postrádají. Chyběly jim sebevědomé úšklebky velmistřů pekelného štěstí. Z reza-vých vrat se na něj šklebila leda sedmice bílých příšer a zlomyslně přála svému tvůrci spočinutí v pokoji.

„Mě tak lehce nezazdíte!“ vyplázl na ně jazyk. Proplul už jinými ma-léry a vykličkuje i z tohohle. Ty dvě držgrešle musely přece odněkud vylézt, takže existuje jiná cesta ven.

MRKAJÍCÍ CESTA

Honzborg plul proti proudu podzemní řeky, ve stejném směru jako vojáci. Proplétal se četnými záhyby tunelu, které měly zpomalit rázové vlny při případném výbuchu. Brzy se zahřál, dokonce i pořádně zpotil, ale jeho nálada zůstala stále mrazivá. Nepřipadal si už jako výzkumník v cizím světě, ale spíš ho tísnila klaustrofobie zavaleného horníka, zoufale pátrajícího po závanu čerstvého vzduchu v temném vězení opuštěného dolu, kde vše páchne zapomenutím.

Nenadchly ho pohledy na zbytky výzdoby. Nevnímal malebné trsy umělých tropických rostlin, které si i po letech pořád zachovávaly svěžest. Nevšimavě plul sály s barevnými kazetovými stropy a jiskřivými stěnami, z nichž trčely úchyty pro sugestivní emitory i prostorové projekory. Spatřil i několik přístrojů poničených vodou natolik, že nestály ani za odmontování. Na celé nádheře ho zaujala pouze protáhlá lamela obložení; s tou se pádlovalo lépe než se sedačkou.

Zkoumal temné odbočky, ale nacházel leda další rezaté dveře bez otevíracích klik. Někde navíc i zabezpečené traverzami přivařenými v dobách, kdy se podzemí definitivně uzavíralo. Vpřed vedla pokaždé pouze jediná cesta. Vyznačená šklebicími se otvory. Vyřezanými v tlustých mřížích. Propálenými v rezavých vratech. Propusti široké akorát pro úzkou kánoi. Trasa předem připravená pro vojáky.

V dále něco zadunělo. Poté znovu. Pádloval za hlukem. Proplul několika ohyby tunelu až k odbočce ukončené ocelovými vraty. Nejen zavřenými, ale navíc čerstvě zablokovanými rozpínací žárovzdornou pěnou. A kdosi se jimi zuřivě probourával. Zpoza kovu duněly tlumené rány střídané praskotem řezačů.

Stačilo jen počkat si. Ale na koho? I vojáci čekali. Leželi na vyvýšené rampě před vraty. Pokroucení a nehybní. Dva z nich měli zakrvácené černé pancíře. Bojovali. Tady, možná i jinde. Kolem nich se válela výzbroj. Na kraji se matně leskl rourovitý rumbler, plamenomet kombinovaný s mikro-raketometem. S oblibou ho používali hrdinové virtuálních

her, zejména v součinnosti s pulzní prorážičkou. Ani ta nechyběla. Svým řezákem proděravěla vmžiku i železobetonový panel, což asi demonstrovala docela nedávno, aspoň podle šedého prachu na jejím hrotu.

Poslední dvě pušky nesly označení WASP-5. Tvarem připomínaly granátometry, avšak jejich tlusté hlavně končily koulemi o průměru velkých grepů, budících dojem hlavic palcátů, jak se z nich do všech stran ježily snímače zaměřovačů a vodotěsné uzávěry na palebných otvorech. Displeje obou pušek zobrazovaly hlášku „AMMO 0“, nulový stav munice. Jaké však, to Honzborg netušil. Když se dotýkal jejich senzorů, spatřil leda výzvu k vložení přístupového kódu. Podobně dopadl u rumbleru a prorážiče.

Nechal tedy zbraně ležet, vojákům stejně nepomohly. Postupně zvedal průzory jejich helem. Viděl jen vytřeštěné oči a bledé tváře. Dostali je muži v bílém, střílející bez varování.

Vtom se jedny oči pohnuly. Mluvil na vojáka, kterému patřily, ale odpovídala mu jen jeho víčka mrkající v podivném rytmu jako skomírající zářivka. Delší a kratší doby přivření. Po chvíli si vzpomněl na morseovku, jenže se ji nikdy neučil a její kód nenašel ani ve své laciné databance. Ze zoufalství zkusil hovorový překladač. Pískal krátce a dlouze podle vojákových víček. Zabralo to. Překladač převáděl zvuky na angličtinu a tu vzápětí i na češtinu.

„*Slyším, nemluví. Byl jsem vzadu. Krytý,*“ zněla první srozumitelná věta.

„Měl jsem podobné štěstí. Stínila mě vrata. Katato mě jenom paralyzovalo. Brzy to přešlo. Zachrání tě!“ povzbudil ho Honzborg přes hovorový překladač.

„*Ne armáda. My žoldněři. Pro nás mučení. Smrt.*“

„A kdo je za vraty? Kam jste vlastně šli?“ zajímal se a ukázal na ocel dunící stále silněji.

„*Únos z tajné negon blud lab,*“ zamrkal voják.

„Ti muži v bílém prochli z nějaké tajné laboratoři negonistů?“ přetlumočil si Honzborg jeho zkratkovité vyjádření. Odpovědělo mu souhlas-

né mrknutí, které nabízelo odpověď na otázku, proč útočníci tak chladnokrevně zabíjeli.

Bludy nahradily drogy a psychiatrům nabídly zázračné léky, které napravovaly i duševně nemocné. Zdravým zas pomáhaly snášet život, avšak musely se dávkovat opatrně. Nehrozila u nich sice fyzická závislost, ale uměly spoutat psychickým návykem.

Honzborg dosud neslyšel o tom, že by dokázaly vmžiku zabít. Oba muži vyvinuli naprostou novinku a při jejím testování určitě položili na oltář vědy tolik duší, že v cizí smrti už viděli pouhou ingredienci.

„Ale proč vás napadli? Co se vlastně stalo?“ napadaly Honzborga vzápětí desítky nových otázek, které se rodily z nepříjemných obav o nejbližší budoucnost.

„*Major to zpackal. Vydíral. Víc prachů.*“ Vojákova víčka se zachvěla, mrkání ho zmáhalo. „*Zmiz, chlapče. Tady smrt.*“

„Zavřeli vrata a odnesli variokit. Je tu jiný východ?“

„*Za něco. Tobě výbava, cesta ven. Ty zpopelniš nás, aby ne identifikace.*“

Honzborg se nepokoušel smlouvat. Postrádal čas i vhodnou pozici k vyjednávání. Raději sledoval mrkavé pokyny, bral si označené věci a zadával jim diktovaná identifikační čísla. Vrata hrozila stále silnějšími zvuky.

Zprvu se těšil na špičkovou vojenskou výbavu, ale jeho očekávání mu přineslo leda hořké zklamání. Předběhli ho jiní. Bludotvůrci si odnesli veškerou dražší nezakódovanou výzbroj a voják znal jen pár hesel, svěřených mu pro případy nouze a nutného ošetření.

Honzborg použil jedno na oděni majora, s nímž měl podobnou postavu. Svlékl mrtvého a nasoukal se do jeho ochranného obleku s kvalitními hrudními výztužemi a elastickým páteřákem. Nasadil si také jeho bojovou helmu s dýchacími filtry.

Dostal kód i k jedné zbrani WASP-5, ale měla zcela prázdný zásobník. Nicméně vzal si ji, zatím aspoň pro ozdobu.

„*Ted' termická bomba,*“ žádaly mrkající oči.

„Napřed cesta! Slíbil jsi východ,“ protestoval zajatec podzemí. Na oceli vrat už vystupovaly duhové reliéfy. Definitivní průlom se nebezpečně blížil.

„Až po bomba,“ odmítl objednavatel smrti. Nedal se oblomit a Honzborg musel ustoupit. Vytáhl rudý válec z blízkého tlumoku a spustil odpočítávání s vražedně krátkým časem deseti minut.

„*Navigace má helma. Heslo az666rael,*“ oznámila mu víčka.

Honzborg odpojil majorův modul a nahradil ho vojákovým. Zakryl si průzor a pak nadiktoval kód. Do výbuchu zbývalo sedm minut. Po chvíli uviděl plánek podzemí, naštěstí v angličtině. Zadal vyvedení ven. Když vyloučil první nabídku, východ přes Včelí bydllo, zůstala jediná cesta, a to ještě s poznámkou, že se tudy ubíral leda mapovací robot.

Pět minut do výbuchu!

Na ocelových vratech se ukázalo temně rudé kolo, řezače se dostanou brzy skrz. Honzborg skočil do kánoe a zběsile pádloval pryč podle ukazatelů, které mu navigace promítala zevnitř na průzor jeho helmy.

Termická bomba explodovala, zrovna když doplouval k otvoru pod hladinou. Vybuchla za čtyřmi ohyby tunelu, ale i tak svou nenasytnou ohnivou rukou hmátla až sem a bez ochranného obleku by na něm asi hořely šaty.

Potopil se. Nad ním bouřila hladina vody, jak plameny hladově vysávaly vzduch z tunelu.

Vplul do roury ventilace. Mířila mírně šikmo vzhůru a brzy se vynořil nad hladinu. Dolezl po čtyřech do širokého ventilačního komína s kluzkými stěnami pokrytými plísněmi. Navigace ho odtud nasměrovala do odvodňovací roury padající strmě dolů. Doklouzal až k železným dvířkům na jejím konci. Zavřeným. A nechtěly povolit.

Vztekle kopal do kovu, teprve po chvíli si všiml plováku uvolňujícího průlez při nutnosti vypustit vodu. Napomenul se za zmatkování, nadzvedl ho a odklopil dvířka.

Do cesty se mu postavil obrovský potkan. S temně žlutými zuby velkými jako kančí kly. Výstražně prsknul, podrážděný ostrým jasem sví-

tilny na vršku helmy. Honzborg se nepoděsil, spíš naopak. V živém zvířeti viděl jiskřičku naděje na existenci východu ven. Snad i dost širokého pro lidské tělo.

Radostně pozdravil pána stok uctívou úklonou a trojím veselým zápískáním. Blahobytně vyhlížející hlodavec také cosi zapištěl a couvl ze světla do bezpečí tmy. Dovolil bezocasému vetřelci průchod svou říší. Ten se protáhl dvířky, která za ním zase zaklapla, a sklouzl do zapomenutého kanálu se dnem pokrytým nevábnou břečkou sahající až ke kolenům.

Brodil se stokami podle šipek navigace. Štítivě odstrkával různé hnušy, do nichž se zamotával. S odporem odhazoval podivnosti padající na něho shora i plující ve vodě. Byl rád, že neví vůbec nic o jejich původu.

Důvěřoval filtrům bojové helmy a ochrannému obleku. Myslel jen na vytoužené světlo, které snad časem spatří na konci nějakého temného tunelu a uvítá ho jako zárnou bránu do lidského světa. Sveřepě se prodíral vším hnusem kolem a snažil se nepozvracet se. V duchu si opakoval, že trpí jen dalším očekáváním. Pouhým zvykem na lepší prostředí. Potkani zde určitě vidí nádherně zbarvené plísně, úchvatné kaly a neodolatelné pachy ohlašující lahůdky vyspělé civilizace.

Po půlhodině se dopotácel do čistšího dešťového odpadu, kterým se vydrápal na břeh Vltavy, podle navigace někde poblíž Včelího bydla.

S úlevou se ponořil do řeky a nadšeně smýval své ošklivé noční zážitky v jejím chladném proudu. Nabíral vodu do dlaní s vytržením hinduisty očišťujícího se v posvátné Ganze. Vyhazoval ji do výše a sledoval, jak třpytivé kapky padají dolů a vracejí se zpět do náruče matky řeky.

Znovu zrozený se sušil na kamenné navigaci. Užíval si lidský svět. Jeho svěží noční vzduch. Opájel se pohledem na své zamilované hvězdy. Opět se k nim přiblížil. Zářily pro něj zvlášť radostně, podobné jiskrám v očích rozesmátých dívek. Roztouženě vdechoval jejich diamantový třpyt a tělem mu přitom projížděly myriády světél mléčné dráhy.

Přetažené nervy si teď vynutily svůj čas na regeneraci. Roztřásl se prožitým vypětím jako v zimnici a omdléval nevolností u žaludku. Nebránil se tomu, nervy ho dnes nezradily a zasloužily si svůj odpočinek.

Sundal si bojovou helmu a vylovil sugestor ve tvaru pudřenky z kapsy košile. Oddělil jeho poloviny od sebe a přitiskl si je na spánky. Chvilí trnul, jestli se aparát nezničil ve vodě, ale pak s úlevou pocítil blahodárny vliv uvolňujících sugescí bludu Cizí svět. Vděčně je nechal na sebe působit.

Viděl a slyšel pořád ty samé věci, ale vnímal je odlišně. Štěkání psů mu teď připomínalo tajuplné zvuky mimozemských šelem a na blízké silnici zněl vznešený hukot motorů kosmických člunů, mířících do dálav mimo běžný život. O kamenné molo u jeho nohou se rozbíjely vlny plazmatické řeky, na jejíž hladině se mihotalo předivo záblesků ukrývajících poselství z cizích světů.

Iluzorní pouť ke hvězdám ukončilo dunění rychlodráhy. Levný léčivý blud se rychle ztrácel, ale i tak trochu uklidnil přetažené nervy.

Honzborg klusal podél řeky, dokud nespatrił Včelí bydló. Surrealistický dům obklopovaly blikající majáčky. U jeho zahradní terasy kotvilo pět policejních gravitaplánů, o něco níže poletovali reportéři a čumilové. Ale neviděl tady jedinou ambulanci, ani nočním dalekohledem integrovaným do bojové helmy.

Tohle vypadalo moc špatně! Nechvátal tam. Už ho předběhli povolanejší. Tušil, že dnešní noc hned tak neskončí a protáhne se na mnoho dní. Potřeboval se vyspat.

Svlékl si ochranný oblek, aby nebudil pozornost. Zamotal do něho pušku a helmu. Upravil výsledný ranec na něco podobného kabele a vydal se cestičkou podél řeky opačným směrem, dál od místa tragédie.

Po půlhodině trmácení tmou doklopýtal k rušnému nočnímu podniku. Na jeho parkovišti uviděl automatické taxi bez řidiče. A volné!

Rozmazleným hostům se nezamlouval jeho interiér poznamenaný opilci. Neputovali ještě hlodavcovou říší, a tak zde neocenili jasný původ všech maličností. Opovržlivě přenechali vozidlo únavou vrávorají-

címu teenagerovi, který se vynořil ze tmy v páchnoucích šatech vymetače příkopů. Hodili se k sobě, zavržené taxi i jeho rohatý pasažér.

Když se Honzborg konečně dostal domů, únavou se klepal zimou a neměl sílu ani radovat se. Zapnul jen projektor a pustil sprchu. Seděl pod horkou vodou a mžouravě sledoval novinky na lokálních informačních serverech.

Včelí bydlou bylo všude hlavním trhákem masové vraždy zastřené mlhavými výpověďmi svědků, kteří vlastně nic neviděli, a zasvěcenými dohady, opřenými o prosté fantazie. Přesně se znaly jen oběti: Gustav Rorejs, jeho řidič a pět náhodných chodců.

Jediný přeživší myslel se slzami v očích na Gustava a cítil nekonečný smutek samoty na duši. Díval se na projektor, dokud nevyplýtl teplou vodu v bojleru. Ale žádné jiné zprávy se už nedočkal. Ačkoliv dnešní noci se mnozí vydali na odlišné cesty, než toužili, servery informovaly jen o obětech ve Včelím bydle.

Když sušil bojový oblek, v jeho vnitřní kapse nahmatal platební čip. Z legrace ho zkusil a úžasem vyjel jako při spatření zázraku shůry. Našel typ určený k anonymním platbám a nechráněný heslem.

Za minutu již vlastnil nevratnou poukázku na své občanské jméno Jaquel Honzíček, která zahrnovala dopravu hyperlodí do soustavy Stephan Trekins a zpět v úsporné třídě, čili ve spacáku na podlaze nákladního prostoru, a vstupenku na emotivní show Vlákna hyperčasu spolu s noclehy na planetě Trečka.

Zamrkal, aby se probral ze snu. Nespál však. Opravdu si splnil svůj životní sen, ale se závažnou obstrukcí. Každý nezletilý potřeboval k cestě mimo Sluneční soustavu souhlas zákonného zástupce a pak ještě doprovod plnoletého příbuzného. Alternativně mohla na něj dohlížet i cizí osoba, ale nejméně ve věku třicet roků.

MLČÍCÍ SNY

Spánek požral únavu, ale vzpomínky zůstaly. Sotva Honzborg rozsvítil lampičku, oživily křivé stěny jeho sklepní špeluňky, tiché jako krypta a vhodné pro nerušený odpočinek. Vzápětí zastudily márníčním chladem, když uviděl spirel s ostnatou hlavicí. Pohrávala si s ním dvoumetrová hora masa se zarudlou tváří a špičatým nosem podobným včerejšímu potkanu, až na to, že tohle zvíře neutíkalo před světlem.

„Rohatej, seš v prdeli!“ konstatoval vetřelec s intonací čističe kanálů. Temné, chrčivé ‚r‘ v posledním slově se mu hodně líbilo, a tak ho procítěně zopakoval: „V moc zasraný p-r-r-r-deli!“

„Jsem,“ přítakal suše Honzborg a tklivým tónem si postěžoval: „A pořád mi sem lezou samý sráگوی.“

Očekával podobnou patálii a zalezl do spacáku v ochranném obleku. Vojákova zbraň spočívala na stolku v rohu, namířená na dveře. Sice vystřílená, ale útočník tohle nevěděl.

„Sračky miluju,“ zaskřehotal hromotluk a svá slova zdůraznil spirelem. Ležérním mávnutím zabořil jeho ostnatou hlavicí na půl pídě do levé zdi.

„Zrovna tam jsem plánoval krabici pro zásuvku,“ poděkoval mu Honzborg. „Přívod sekej rovně do rohu.“

„Až po sračkách,“ zavrčel hromotluk. „Začnu vod tvý tlamy a pak ti rozšmelcuju haksny.“

„Obráceně, Válečku!“ ozvalo se napomenutí. „Říkal jsem ti napřed mu namasírovat hnáty a teprve po nich rozbít hubu. Bez zubů by strašně šišlal. Kdo by ho pak poslouchal.“

Ve dveřích se ukázal rachitický kluk, devatenáctiletý Gustavův bratr. Honzborg ho znal od vidění a chvíli mu trvalo, než si vzpomněl, že se jmenuje Robert Rorejs, vede rodinný podnik kurýrní služby a přezdívá se mu Robi.

„Gustav na tebe čeká, ospalče,“ začal příchozí.

„Spěch škodí zdraví. Trochu se ještě zdržím...“ zívł Honzborg.

„Možná až do smrti,“ ujistil ho Robi výhruzně. Rozhlédl se po skromně vybavené sklepní kobce. Postel, stůl, židle, projektor. „Bavil ses včera slušně?“

„Mělo to spád. Ale konec nic moc.“

„Můj brácha, řidič a pět zákazníků, co se náhodou zastavilo, se mu zdá málo?“ Robi teatrálně sprásknul ruce. „Neotesánek jeden!“ Zavrtěl hlavou. „Nebudu si opotřebovávat panty žvaněním.“ Zatvářil se jako tvrdý hoch a nakázal hromotlukovi. „Válečku, ty sračky začnem' vod levý hnáty...“

„Šéfe, nenaserte se, ale jsme v prdeli,“ vyjekl Váleček a spirelem ukázal na vojákovu zbraň. „Je zasraně přesná.“ Když postřehl nechápatý Robiho pohled, dodal: „Tyhle podělaný typy jsou na dálkový ovládání. Má ho asi nasraný na tlapě.“

„A v kapse kriminál!“ sykl Robi. „Hele, Honzborgu, slyšel někdy o zákazů automatických zbraní civilistů?!“

Oslovený se zazubil, vylezl ze spacáku v ochranném obleku a suše konstatoval: „Cesta ke hvězdám, můj sen.“

„Na trestanecké planetě Katovna je v dolech životnost čtvrt roku,“ ušklíbl se Robi. „Hele, můj brácha ti dával vydělat. Měl soucit s řití, v níž vězíš. Riskoval pokuty. Bral tě hlavně na noční hlídky, kdes nebyl vidět. Že by včera ne? Kde ses vlastně flákal, ty lenochu?“

„Pilně jsem leštil kanály tou svou řití. Na jeho příkaz. Nejhorší úkol. Jako vždycky.“

„Rohatej, nejsi plnoletej!“ rozzlobil se Robi. „Zkus najít někoho, kdo ti dá lepší džob!“

Honzborg mu odpověděl po svém. Nohou odkopnul spacák, ze kterého vylezl. Tupá hora masa, která čněla před ním, se intuitivně otočila za letícím předmětem a na moment ztratila pozornost. Měl dost času, aby vytáhl svůj spirel, šlehl jím a šlahounem omotal Válečkovu zbraň. Současně kopnul hromotluka zespodu do zápěstí a vytrhl mu spirel z ruky. Pohyby provedl tak bleskurychle a v naprosto dokonalé koordinaci, že lamželezo ani nepostřehlo, jak se to vše přihodilo, jen nechápatě zíral

na svou prázdnou dlaň.

„V dokladech mám šestnáct,“ vybuchl Honzborg, „ale připadám si na pětadvacet. A svý malý prachy neberu zadarmo.“ Máchnul oběma spirely. „Jsem rychlejší než ostatní a rychlejc i žiju a stárnu, což úřady unie nějak nechtěj pochopit! A zotročujou mě svou stupidní nezletilostí!“

„Šéfe, nemoh' sem, ten zasranej kvér...“ soukal ze sebe hromotluk.

„Nic, Válečku,“ povzdechl si Robi. Vzdychl. „Vidím, že jsem to asi vzal za špatnej konec.“ Pokýval omluvně hlavou. „Zkusím to jinak. Běž. Už tě nebudu potřebovat.“

„Do prdele! Ale i tak nějaký...“ protestoval Váleček.

„Ber,“ řekl Robi. Strčil mu do ruky platební čip. „Ale držet hubu, nic jsi neviděl, neslyšel. Nejlépe bude, když jsi dnes vůbec nikde nebyl.“

„Šéfe, na mě je spoleh,“ kýval muž hlavou. „Ale vo ten podělanej spirel bych nerad...“

Honzborg mu ho hodil a díval se, jak neforemná kupa bílkovin mizí s úklonami za dveřmi. „V kterým chlívu jsi splášil toho kanálníka?“ otázal se. „A jaks odemkl můj zámek?“

„Moc jsi na něm šetřil,“ odvětil Robi. „Váleček masíruje naše řidiče. Sem tam i neplatíče.“

„Aha, šetrně cpe jejich ostatky do úspornejch rakví. Je aspoň v to-mhle dobrej?“

„Tebe by propasíroval i cedníkem, spolehni se,“ ubezpečil ho Robi a přešel k věci. „Vidím, žes přišel k skvělý výbavě. Byls ale v práci a na vše má nárok firma. Ale nechám ti to...“

„Zkus to ještě jednou znovu,“ zabrzdil ho Honzborg. „A lépe!“

„Co se ti na tom zas nelíbí?“ podivil se uraženě Robi.

„Tvá tlama a její okolí,“ odsekl Honzborg, „co mně slibuje, že mě neokrade.“ Zamračil se. „Nárokuji si prémii slíbenou tvým bráchou věra za průzkum kanálů.“

„Mám tě!“ zaradoval se Robi. „Hlídals Včelí bydló!“

„Ale ne v době masakru,“ opravil ho Honzborg. „Už jsem ti přece říkal, že jsem svou řiti pucoval kanály.“

„Do prdele! Do prdele! Do prdele...“ vztekal se Robi a bušil pěstí do zdi. „Tak to jsem teda fakt v moc zasraný p-r-r-r-deli!“ zasténal s chrčivým ‚r‘ ve Válečkově stylu a těžce se posadil na židli v rohu.

„Brácha vlastnil vše,“ vzdychl. „Chtěl na mě převést kurýrní službu, ale nemám smlouvu. Jeho žena vše zdědí. Je svolná dodržet jeho slib, když dokážu, že jsem ho nezabil.“

„Běžnej postup u Rorejsů? Proč to vdovu napadlo?“ zajímal se Honzborg jízlivě a znechuceně se podíval na Gustavova bratra, kterému šlo hlavně o dědictví. Smrt sourozence ho příliš netrápila.

„Viš, brácha byl někdy na zabití. Brečet pro něj nebudu,“ prohodil Robi lakonicky. „Prostě normálka.“

„Těšíš mě,“ ujistil ho Honzborg. „Vidím, že asi budu mít taky normální rodinu.“ Rozhlédl se po sklepní noře, ve které ukrýval své věci před matkou, aby mu je neukradla, až na ni přijde absták a bude zas shánět peníze na bludy.

„Stop!“ zarazil se Robi. „Proč tě Gustav včera vlastně spláchnul do kanálu?“ zajímal se. „Že by tě poslal za tátou?“

Poutník hlodavcovou říší se uraženě zamračil. Nesnášel narážky na své rodinné poměry, na fetující mámu a zmizelého tátu, po němž dostal akorát křestní jméno Jaquel. Nenáviděné jméno!

Znovu bolestně zavzpomínal na Gustava, sice bručouna, ale ohleduplného. Pamatoval si ho jako laskavého strýčka, od něhož v pěti letech dostával úžasné hračky za to, že nikomu nevykládá o jeho návštěvách u své maminky. Dostával je pořád, i když Gustav k nim chodil řidčeji, pouze k narozeninám a na Vánoce. Později se dárky změnilly na příležitosti k výdělku. Dohoda byla dohoda. ‚Když nikomu nic nepovíš, občas ti něco dám.‘ A Honzborg mlčel dodnes.

Časem se naučil mít toho protivu i rád. Měl ke komu přijít si pro radu a podporu v nouzi. Jeho ‚skoro strýc‘ nikdy neodmítl pomoc. Určitě by mu odkázal víc než pouhé křestní jméno, kdyby byl jeho tátou. Škoda, že ho máma nepoznala dřív.

Tutově by ho teď zamrzelo, kdyby jeho ‚dlouholetý žák‘ tak málo

dbal na četné rady ‚svého učitele‘ a promrhal svou šanci k obchodu.

„Informace budou drahé,“ přemýšlel Honzborg o ceně. Robiho netaktní poznámka ho ošklivě zabořila. Nechtěl si Gustava pamatovat jako šéfa, který ho spláchnul do kanálu.

„Potřebuji sehnat doprovod na Vlákna hyperčasu,“ oznámil požadavek. „Ty máš víc kontaktů.“

„Podobné idiotčiny nezajímají ani mě, ani moje zákazníci!“ odsekl Robi. „Lov mezi svými přiblblými kámoši!“

„Všichni jsou podměreční,“ vysvětlil mu Honzborg. „Zákon žádá buď dohled dospělého příbuzného anebo cizí osoby s věkem přes třicet let.“

„Budiž!“ zamračil se Robi a zlostně kopl do rozvrzaného křesla. „Seženu někoho, kdo se k tomu upíše. Dohoda?“

„Dohoda,“ potrásl mu Honzborg rukou a začal vyprávět, jak volal cestu ke hvězdám a místo ní putoval podzemím.

Robi byl tajnůstkář nikdy neříkající vše a taky pořádný škrť, avšak vždy dodržel ujednání a chránil své spolupracovníky, jak mu kázalo rodinné motto klanu Rorejsů – ‚Naše sliby, naše zákony. Desatero, cizí sliby, cizí zákony‘.

Povídání se protáhlo. Robi pořád přerušoval a žádal další podrobnosti, přitom se mu krabatilo čelo usilovným přemýšlením.

„Získals peníze, a tak vyhlašuji firemní nárok na ochranný oblek a bojovou helmu žoldáků,“ rozkázal nakonec. „A chci i tvůj hovorový překladač s nahrávkou debaty vrahů. Nechám záznam analyzovat.“

Nezapřel v sobě šéfa. Podobal se svému bratrovi. Honzborg se nepetal, veškeré otázky by byly zbytečné. Akorát by si poslechl výčitky, že vyrušuje a zdržuje. Strčil vše požadované do kabely. Robi ji popadl, něco zahučel na rozloučenou a zmizel.

Honzborg vyrazil na nákupy. Napřed vybral nový insérvr, místo starého zničeného vodou. Pak si raději zaplatil drahou injekcí protivných bioblokačních bobulí; ty se postupně rozpouštěly v těle a dočasně zvyšovaly imunitu. Nestál o nové ‚lenošení‘ v nemocnici s nějakou infekcí.

Obešel také pár překupníků se zbraněmi, ale marně. Dozvěděl se jen, že WASP-5 označuje vosomet vyvinutý pro speciální jednotky, který odpaloval miniaturní samonaváděcí kybernetické vosy, vzájemně spolupracující. Výrobce zaručoval, že každá z nich zničí právě jeden předvozený cíl, člověka nebo bojového robota. Stačilo jen připlížit se k objektu na dostřel.

Kvůli tomu stál každý náboj skoro tolik, co celý vosomet. Jeho majitel neměl na munici a překupníci mu nabídli za zbraň jen minimální částky, prý se hodí leda k pověšení na zeď. Dobrý nápad! Vylepší si své doupě.

Koupil jen zámek ke dveřím z poctivé krystalické oceli, mnohem pevnější než celý dům. Vztekal se s namontováním předimenzovaného kovového bezpečí až do půlnoci. Pak spokojeně zalezl do spacáku a nechal si zdát o hvězdné show Snoitomeho.

Prchavý sen mu však kazily noční můry ve tvaru vosometů. Vedle vojáků ležely hned dva a zcela vystřílené, každý z nich měl zásobník pro šedesát vos. Někde se tu noc stal pořádný masakr, o němž se podezřele mlčelo.

ČAS KOUZEL

Hvězdné sny netrvaly dlouho. Odehnal je Robi už v pět ráno, když bušil na dveře sklepa.

„Prostě normálka,“ ohodnotil Honzborg suše jeho počínání. „Dnes slušně klepou jenom poctivci jako já.“

„Fakt, ty rohatej?“ zazněl zpoza dveří Robiho hlas. „A že sis namontoval nový zámek?“

„Vždyť říkám, že jsem osiřelej poctivec,“ odvětil Honzborg.

„Tohle vykládej potkanům v kanále. Nezapomeň, kdes vzal peníze na poukaz,“ připomněl mu Robi a přešel k věci. „Policisté využili tvé informace a zjistili, že kdosi v krušnohorském sídlišti Hrob zaslechl jidiš. Prý s ní mluvili dva Kanadčané o cestě na Trekinse. Chtějí se asi ztratit v davu fanoušků. Seberou je poldové na Seozce.“

„O mně ses nikomu nezmínil?“ vyzvídal se Honzborg.

„Samozřejmě, že jo,“ pohodil Robi hlavou. „Musel jsem prozradit zdroj svých informací. A taky ses podepsal na vrata čertími hlavičkami, ty chytrolíne! Ale ty nikoho nezajímáš, zvykni si na to. Tedy kromě Gustava. Měl pro tebe slabost. Řekneš mi proč? Teď je to už jedno, ne?“

„Ani náhodou, naučil mě držet dohody až za hrob.“

„Tak se toho drž,“ pochválil ho Robi. „A ve zdraví se proletíš se hyperlodí, vkročíš na cizí planetu a budeš vědět, do čeho se chceš vrhnout, až dospěješ.“

„Trekins se teprve terramorfuje,“ zavrčel Honzborg. „Zatím nabízí jen šílené počasí a jedinou výhodu — spojení obousměrným hyperkanálem přímo ze Sluneční soustavy, takže ti stačí jediný hyperskok.“

„A ten můžeš problinkat, dokonce dvakrát. Tam, zpět,“ ujišťoval ho Robi. „Prý nezapomenutelný hyperprostorový zážitek. Tedy, když vrazi nezmění plány,“ pokrčil rameny.

„Tady máš adresu,“ pokračoval. „Arnice Šnekové je přes třicet a k cestě jí chybí dvacet tisíc. Odkaz se na tuhle vizitku,“ podal mu navštívenku doktora Davida Hronzy. Chvilí váhal a nakonec s bolestným

výrazem strýce Skrblíka strčil Honzborgovi ještě platební čip.

„Vyraž za ní hned. Vlákna hyperčasu jsou skoro vyprodaná,“ upozornil a zmizel za dveřmi.

~~~

Rostl počet loupeží, avšak vesměs neúspěšných. Vyznavači eimpu se nenarodili pro zločin, ale pro Snoitomeho, nicméně za let na jeho Vlákna hyperčasu by prodali duše. V krajní nouzi i své vlastní.

Arnika Šneková volila legální cesty. Upsala se u Eurobanky na Shylockův lichvářský úvěr, který byl značným luxusem, aspoň pro ni, jímž finančně zruinuje nejméně na dva roky.

Když si objednávala poukaz, zjistila, že se mezitím zvedla cena posledních míst. Mohla by banku požádat o zvýšení úvěru, ale vyřízení její žádosti by trvalo déle než možnost nákupu. Prodejní společnost zlomyslně zobrazovala počítadlo, kolik zůstalo volných poukázek a predikci času, že všechny zmizí před sedmou ráno.

Honzborg zazvonil po šesté na udané adrese a chvíli se dohadoval přes komunikaci. Dveře se otevřely, až když zmínil doktora Hronzu a cestu na show, ale vstup do bytu přehrazovala bezpečnostní mříž.

Skrz ocelové tyče zíral na rozespalou baculatou rusovlásku v krátkém černém županu, který obepínal její plochou hrud' a čouhaly z něho její bosé sportovní nohy a svalnaté paže. Nepoddajné zrzavé vlasy si Arnika Šneková nechala padat do obličeje, aby jimi zakryla ostré rysy tváře a chladné oči, které jí lemovaly namodralé kruhy neklidné noci.

„Přicházím opravdu od něho,“ prostrčil mříží doktorovu vizitku. „Nabízím dvacet tisíc,“ ukázal platební čip. „Potřebuji doprovázející osobu na Vlákna hyperčasu.“

Neodpověděla mu. Nabídku uvítala jako vyslyšenou modlitbu, aniž se starala, zda ji splnilo peklo či nebesa. Bez zaváhání se zavázala, že bude dohlížet na Honzborga, poté mu vytrhla čip a zakoupila si poukaz, když počítadlo ukazovalo už dvoucifernou hodnotu.

„Odkud znáš Hronzu?“ otázala se s úlevou v hlase. „Nepamatuji si tě. Pracovala jsem u něho jako bludoadeptka. V kterém roce tě léčil v blá-